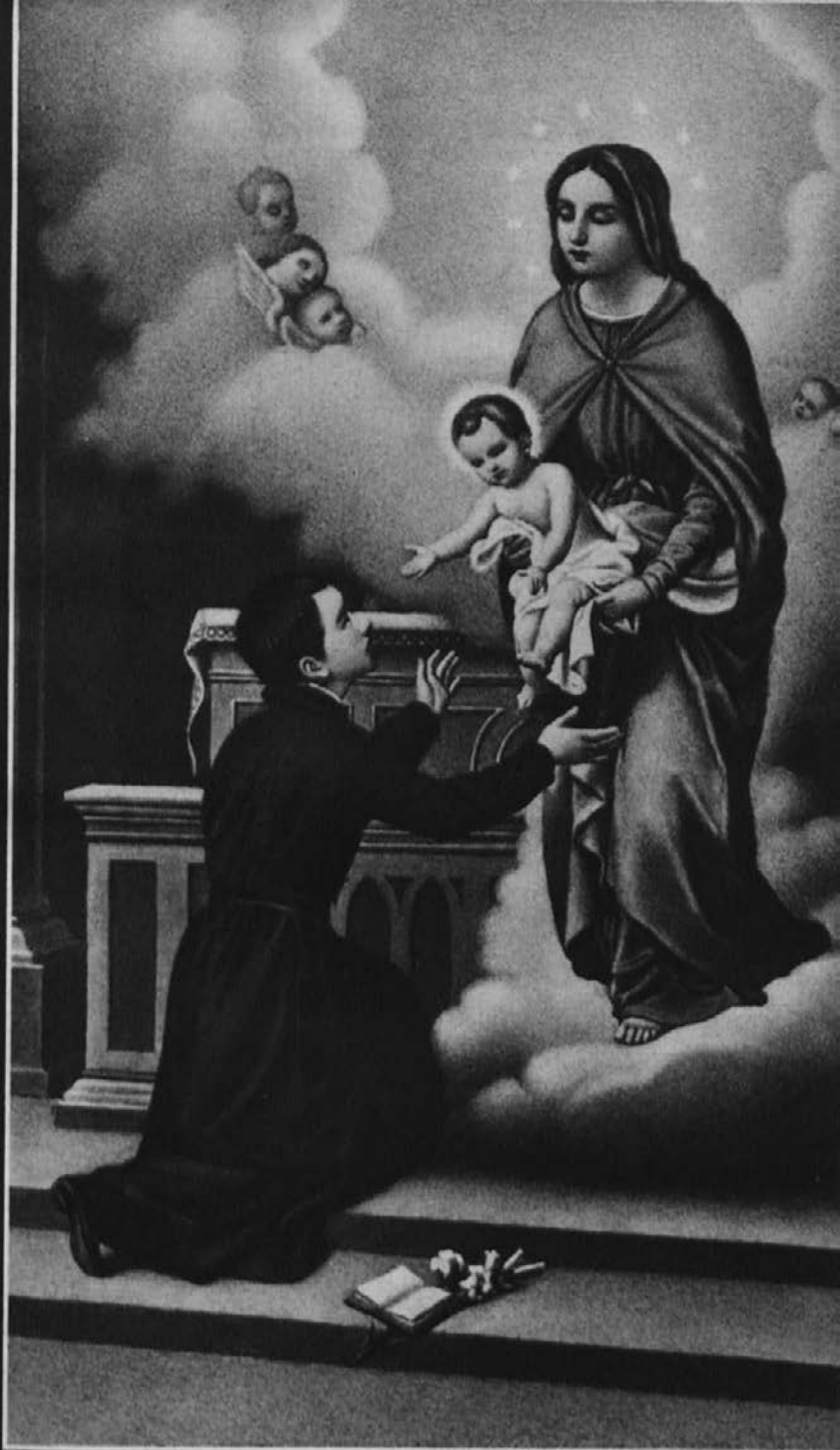

oštnina
lačana v
otovini

OD
ME
V
IZ
AFRI
KE

NOVEMBER 1939

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 din, 5 lir, 60 am. cts. — Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 din, 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. šte. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. šte. 1/1496.)

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, U. S. A.

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Naše slike v bakrotisku.

1. stran: Sv. Stanislav Kostka, iz reda Družbe Jezusove. Njegov praznik 13. nov. Sv. Stanislav je iskreno ljubil Mater božjo, ki se mu je večkrat prikazala z ljubim Jezuškom. Umrl je na predvečer praznika Marijinega vnebovzetja.

4. stran: Zamorci so ustrelili veliko antilopo.

Darovi. N. N. M. je darovala za odkup sužnjev, za botrinske darove zamorčkom in za uboge misijone 3.000 din. — Naj presv. Sree Jezusovo tisočero povrne!

Priporočila v molitev. Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu in drugim priprošnjikom se priporočajo: N. N. Blanca, za ljubo zdravje materi in celi družini in za dosego neke milosti; A. M. Libušne, za pomoč v težki bolezni in ljubo zdravje; F. H. Zagorje, za pomoč v mučni bolezni; N. B. Tržič, za spreobrnjenje dragih oseb; J. M. Rovte, za pomoč v težkih zadevah; F. P. za pomoč v važni zadevi; M. Č. Banjaloka, za ljubo zdravje sinu.

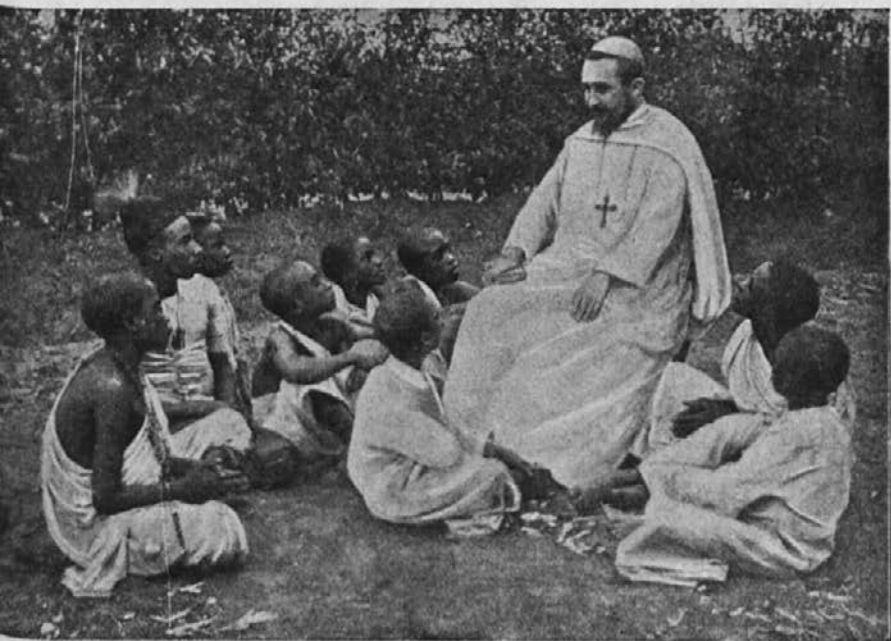
Zahvala. Presv. Srcu Jezusovemu in drugim priprošnjikom: M. Č. za prejeto milost; P. L. T. za večkrat uslišano prošnjo in prosim še pomoči; A. S. Amerika, za dobljeno službo; M. B. Š. za dobljeno pomoč v važnih zadevah in se še priporočamo; A. Lešnik, za dober izid mature mojemu sinu; V. Anica, za uslišano prošnjo in se še priporoča.

SPOMIN NA DRAGE UMRLE.

† Preč. o. Seger, C. M. M., misijonar v Južni Afriki. — Marija Kragelj, Slap pri Vipavi, velika dobitnica misijonov. — Ivana Adamič, Amerika. — Janez Nemeč, Mirno. — Ana šolar, Dražgoše. — Andrej Freluh, Hudo. — Franc Guček, Kozje. — Helena Gašte, Planina. — Elizabeta Rekelj, Koroška Bela. — Uršula Novak, Videm ob S. — Janez Mikec, Krka. — Jera Bitanc, Senovo.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

sta

Napeto poslušajo misijonarja, ki jim razlaga verske resnice.

Ko ni bilo nobene pomoči več.

Vesel in hvaležen piše škof opat Joahim, benediktinec iz Ndanda (Vzhodna Afrika):

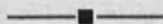
Naj se Vam prisrčno zahvalim za veliko pomoč, ki ste nam jo zopet izkazali. Odkrito in brez pretiravanja lahko rečem: Da moremo v tej krizi naše misijonsko delo vršiti in celo novih uspehov se veseliti, moramo se za to zahvaliti zvesti pomoči Klaverjeve družbe, ki nam je tudi tedaj, ko od nikoder nismo mogli nič dobiti, pošiljala izdatno pomoč. Danes pa zopet. Ljubi Bog povrni Vam in Vašim sodelavnikom. Predvsem molimo za to, da bi blagopokojna ustanoviteljica Klaverjeve družbe bila kmalu povzdignjena do časti oltarja, kar bo v veliko čast Družbi in v veliko korist afriškimi misijonom. Ob priliki škofovske konference v Kwirowo bomo poslali v Rim skupno prošnjo v tem smislu.

Omeniti Vam moram še velike skrbi, ki nam leže na duši, ko moramo poleg misijonarjev vzdrževati še 520 ka-

tehistov in učiteljev. Treba bi bilo neutegoma ustanoviti tri nove postaje, Lupaso, Malolo in Hindundu in še naselbino ob obrežju Mikindani. Prošnje kristjanov v Khiato, da bi jim ustanovil misijon, ne bom mogel uslišati, čeprav bi bilo zelo potrebno.

Slabo je preskrbljeno tudi za pouk deklic, ko zapuščajo šolo, in za žene. Morali bomo ustanoviti šole za sestre vsaj na treh krajih: v Lukuledi, Nyangao, Nkowe, da rešimo žene in dekleta. Sestre bi lahko dobili, toda denarja nimamo, da bi jim sezidali vsaj nekoliko dostojno stanovanje. Zelo mi je hudo, ko vidim po eni strani toliko potrebo, po drugi strani pa imam roke zvezane in pomagati ne morem. Zato Vas prosim, zavzemite se za naš tako potrebni misijon. Naši kristjani in katehumeni bodo molili za Vas. Priporočite nas blagopokojni ustanoviteljici in blagim ljudem. Ne morem verjeti, da bi Bog dopustil, da bi bili naši ljudje izpostavljeni vedni dušni nevarnosti, saj so pri volji, da bi milost božjo hvaležno sprejeli.

Kako sem bil vesel, da sem mogel v Ndanda posvetiti novo cerkev, da bo sedaj božja Mati in Pomočnica kristjanov imela dostojno bivališče s svojim božjim Sinom vred. Naj bo to prostor, od koder bodo prihajale bogate milosti našim afriškim kristjanom.

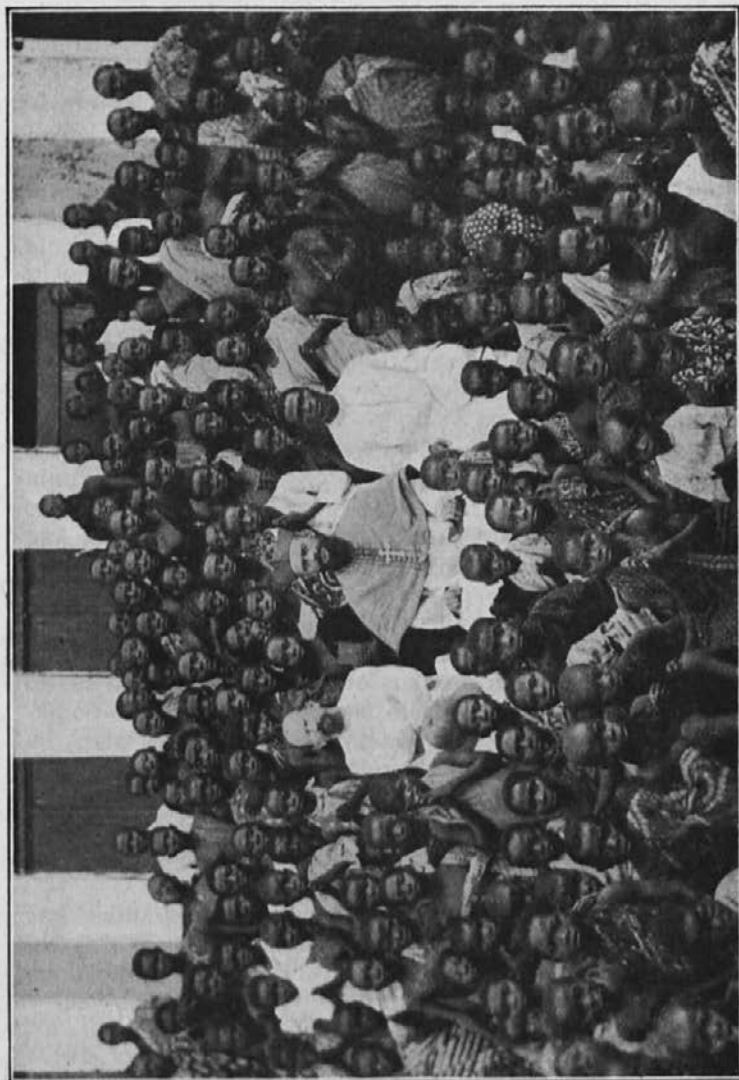
Bolnišnica Marije Terezije v Mount Frere (Južna Afrika).

. Poroča s. Jožefa, misijonarka Dragocene krvi.

Zidava bolnišnice Marije Terezije, ko ste tudi Vi s Svojim lepim darilom mnogo k temu pripomogli, lepo napreduje. Zidavo vodi frančiškanski brat iz Kokstada, pomagajo mu zamoreci domačini. Žal, da smo morali z zidavo dva meseca prenehati, ker nismo imeli opeke. Zaradi slabega vremena in pa ker opeka ni bila dovolj žgana, je bilo nerabne 40 odstotkov od prve kope, ki je štela sto tisoč opek.

Material za zidanje moramo naročiti po železnici do Durbana, od tam pa s tovornimi avtomobili do tu sem. To pa stane mnogo. Pri vagonu lesa je treba samo za prevoz plačati 33 funtov.

Bolnišnica bo stala nekoliko v bregu in bo na spodnjem kraju dvonadstropna, na zahodni strani, kjer bo

Misijski škof v sredi svojih gorečih zamorskih kristjanov.

vhod, pa enonadstropna. 26. februarja 1938 smo položili temeljni kamen. Slovesnost je opravil naš apostolski prefekt msgr. Kniz. Na priloženi sliki vidite začetek zidovja hiše, na kateri bo napis: Bolnišnica Marije Terezije A. 1938 D.

Ustanovna listina se je zazidala v vogal, dobro zapečatena v steklenici. Obred se je izvršil zelo slovesno ob

navzočnosti cerkvenih in svetnih oblasti. Ljudstva se je kar trlo in vsi so bili veseli ob misli, da bodo za primer bolezní mogli dobiti tukaj pomoč in tolažbo. Zlasti najrevnejši so bili veseli, ker zanje se je v prvi vrsti zidalo to poslopje.

Za nas misijonske sestre je bil ta dan dan veselega upanja, da bomo mogle bolnikom kmalu na boljši način služiti in obenem mnogo duš rešiti za nebesa. Zdaj nas domačini venomer sprašujejo, kdaj bo dovršena Isibedlela (bolnišnica). Naša mati provincialka se mora pač ozirati na blagajno, zato bo preteklo najbrž še 8 do 9 mesecev, preden bo bolnišnica uporabna. Vsak dan se priporočamo Mariji Tereziji Ledóchowski, ki ji bo bolnišnica posvečena, da bi nam pomagala v denarnih težavah. Mnogokrat nam je že pomagala, zato pa si upam v misli na to veliko našo zavetnico potrkati tudi na vrata Klaverjeve družbe. Za notranjo opremo nam še prav vsega manjka. Ali bi nam mogli pomagati, da pridemo do operacijske mize ali do najpotrebnejših instrumentov? Karkoli nam pošljete, vse bomo radi sprejeli; vse bo služilo v to, da se bodo najrevnejšim lajšale bolečine in se jim bo tudi dušno pomagalo.

Do sedaj smo zdravile z domačimi zelišči in smo si pridobile mnogo zaupanja pri domačih ljudeh. Imenujejo nas Ama Romas (rimske matere). Domača zdravila so imela zelo dobre učinke; časih se kar čudimo, kako pomagajo. Poganski starši so ponekod dali svojim otrokom imena Ma Roma, ker so prepričani, da so »rimska« zdravila pomagala otrokom. Naj bi ljubi Bog, ki vodi usodo ljudi, kdaj te otroke, ki po svojih imenih že pripadajo njegovi cerkvi, v resnici pripeljal v cerkveno naročje, pa če poprej ne, vsaj na zadnjo uro.

Zelo velike težave imamo pri zidanju bolnišnice, kar nam je v znamenje, da bo po tej bolnišnici mnogo duš rešenih za nebesa. Ob tej misli smo prav za prav vsake nove težave na novo vesele.

Misijon Glen-Cowie.

Piše brat Val. Poznič, Južna Afrika.

Z velikim veseljem sem prejel Vaše pošiljke ter se vam v imenu vseh misijonarjev najpristrčneje zahvalim. Svečniki so jako lepi in so bili na praznik Varstva sv. Jožefa prvič postavljeni na oltar. Tudi za poslano blago naš tisočeri Bog povrni!

Misijonarka streže bolnikom.

Ker je bilo letošnje poletje zelo mokro za tukajšnje razmere, zato je povzročilo razne bolezni, zlasti malarijo. Toliko ljudi kot sedaj, poprej že več let ni umrlo. Vsaka vas ima dan za dnem več mrličev. Obe misijonski bolnišnici sta prenapolnjeni. Ker se malariji navadno pridruži tudi pljučno vnetje, zato skoro polovica bolnikov umrje. Seveda so temu kriva dostikrat slaba stanovanja in nezadostna hrana, ker v tem času že manjka koruze, nova pa še ni zrela.

Velikonočne praznike smo prav slovesno obhajali. Čeprav je cerkev sedaj, ko je povečana, precej velika, je bila vendar čisto polna. Bilo je krščenih 17 oseb in zato veselje še večje.

Naša glavna naloga je, pridobiti mladino. Zdaj imamo 74 otrok v misijonski oskrbi. To precej stane. Kot doslej, nam bo ljubi Bog tudi nadalje pomagal. Zamorčki so za prejete dobrote zelo hvaležni in se pridno učijo krščanskega nauka. Čeprav ne moremo vseh krstiti, ker pogosto starši ne puste, vendar je lepa priprava za pozneje. Mnogi naših učencev, ko odrastejo, pridejo in prosijo za sv. krst. Treba pa je mnogo moliti, ker z molitvijo izprosimo razsvetljenje in milost božjo, brez katere se ne more nič storiti za rešitev duš. — Dragi bralci, molite tudi vi, da bi se kraljestvo Kristusovo vedno bolj širilo med poganskimi narodi.

Kaj stori šola.

Prinašamo poročilo p. Ryo, misijonarja montfortskega apostolskega vikariata Shira (Nyassa). Prva dva duhovnika domačina sta bila posvečena. Kolika sreča! Pa tudi opomin, da skrbimo za šole in s tem omogočimo izvoljenim mladeničem vstop v duhovniške vrste.

Dne 11. septembra sem bil priča redke in ganljive slovesnosti: bil sem zraven, ko sta bila v mašnika posvečena prva mladeniča iz vikariata Shira. Stotine, če ne tisoči zamorcev so prišli in napolnili prostorno cerkev, da vidijo pomenljive obrede mašniškega posvečenja. Moje misli so me zanesle nekaj let nazaj. Poznal sem oba novomašnika, ko sta bila še mala dečka in hodila v svojo vaško šolo. Bila sta krščena. Potem pa, ko smo videli, da sta lepega obnašanja in nadarjena in ker sta sama tako želela, smo ju poslali v malo semenišče. Po mnogih letih je zanju nastopil srečni dan nove maše. Videl sem staro mater enega teh, ki je bila zatopljena v molitev in je komaj verjela, da je res, kar se godi. Mladina pa je takoj sprevidela: Tudi mi moremo postati mašniki.

Tudi jaz sedaj bolj ko kdaj prej vidim, kako potrebno je ustanavljati vaške šole po deželi in po obljudenih krajih. Solze so mi prišle ob misli, da moj misijon v Chikuwana nima potrebnih sredstev, da bi svojih 52 šol opremil z vsem potrebnim. In vendar je le šola tisti kraj, kjer si otrok pridobi znanja. V šoli se mu vzbudi želja po duhovskem ali redovniškem življenju. Ko bi imel 50 angleških funtov, bi mogel marsikaj vpeljati in mnoge osrečiti.

Stanujem na ravnem ob obrežju reke Shire. V deževni dobi tukaj ni prijetno, ker so poplave, komarji in vročina. Toda kaj podnebje! Dežela je zelo naseljena; samih otrok je do tisoč. Zato pa radi prebivamo tukaj sredi svojih kristjanov. Do sedaj imamo v krstni knjigi 5000 krščencev. Upam, da ima moj misijon še lepo prihodnost. Toda — denar, denar...

Da bi vzgojili mašnika v Afriki,

to je prisrčna želja mnogih blagih duš. To se more zgoditi s tem, da posinoviš zamorca semeniščnika in vsako leto plačaš 1500 din za njegovo vzdrževalnino. Ako si pa premožnejši, potem enkrat za vselej vложи 30.000 din, in se bodo iz obresti tega kapitala vzdrževali zamorski semeniščniki, bodoči duhovniki; ako je namreč eden svoj cilj

dosegel, se bodo obrnile nadaljnje obresti za drugega. Tako si moreš spravljati zaklade, ki jih rja ne sne in tatovi ne ukradejo.

Posreduje Družba sv. Petra Klaverja.

Zamorski bogoslovec Štefan.

Povejte jim . . .

Piše Fr. Bock, misijon Kumba, prefektura Buea.

Kako lepih daril ste zopet poslali mojemu misijonu. Bil sem zunaj na deželi in v neprestanem deževju obiskoval svoje zunanje postaje, ki jih je dvajset. Ko sem moral bos brodirati po vodi, sem si ranil noge, tako da sem le s težavo hodil od kraja do kraja. Toda ko sem prišel domov in videl Vaša darila, sem pozabil na vse prestane bolečine in težave. Kako se veselim vsega, kar ste poslali: sveč, križev, ciborija . . . Potem je tu zagrinjalo za oltar, obleke za dečke in mnogo drugih stvari. Kako naj se Vam zadosti zahvalim za vse to? Takoj ko sem po odposlancu zvedel, kaj ste vse poslali, sem že na potovanju začel opravljati sv. maše za Vašo družbo in njene dobrotnike.

Včeraj smo napeli pregrinjalo preko vse zadnje strani oltarja in postavili sveče in križ na oltar. Vse sem blagoslovil, tudi novi ciborij, ki je bil ta dan prvič v službi.

Mašne strežnike smo oblekli v nove obleke. Kaj tako lepega še niso imeli na sebi. Zapovrstjo so se oblekli, eni v rdeče, drugi v zeleno, višnjevo, črno itd., in vsi so hoteli pred oltar.

Na vse to ste mi poslali tudi dve albi, ki sem ju zelo potreboval, in še uro, ki v zakristiji kaže čas.

Kako rad bi se darovalcem zahvalil vsakemu posamič za vse lepe stvari. Povejte jim, da sem do tega dne opravil šest sv. maš zanje in da jih bom še. Danes zjutraj sem v cerkvi pozval vse, da naj molijo za Klaverjevo družbo in njene dobrotnike. Povedal sem jim, da so ta darila sedaj njih last, last njihove cerkve in da bodo sedaj vedno tu ostala; tudi potem, kadar mene že ne bo več tukaj. — O, kako so bili ti dobri ljudje veseli!

Misijon Gorka kopel.

Ob tem imenu nikar ne mislite na kako kopališče, kamor prihajajo bogatini poleti na oddih; ali na lepe hotele, kopališke priprave, prodajalne, parke, koncerte, gledališča, športne prostore itd. Sestra Donata Mayrhofer, oblatinja sv. Frančiška Saleškega, nam bo takoj povedala, kako je s to stvarjo.

Naš misijon, ki se imenuje Gorka kopel, leži v enem najbolj pustih krajev Namaqualanda. Tu ne vidiš ne zelenja ne cvetočih vrtov ne dreves v cvetju ali v jesenskih sadežih, nobenega obdelanega polja. Zemlja je nerodovitna, voda slana in še te je malo. Po cele mesece ni dežja. Peščena puščava se vleče v nedogled, nanjo pa žge vroče afriško sonce. Narava nam kaže tukaj le pesek in pečine, visoke kakteje, nizko grmovje, trnje in robido, ki se zrašča kar na visoko.

Naš misijon — to je preprosta cerkvena brez zvonika. Zvonika nismo zmogli zaradi pomanjkanja denarja. Zvon, ki nam ga je pred 25 leti darovala Klaverjega družba, visi nekaj korakov proč na železnem podstavku. Ob njem visi tudi železna steklenica, po kateri se mora udarjati z železnim batom, kadar je treba v šolo ali k jedi. Ob cerkvi stoji preprosta hiša za sestre, malo proč pa hišica za patre. V ozadju so šolska poslopja, stanovanje za otroke in gospodarska poslopja. Cerkev in stanovanja že razpadajo, ker se les zaradi vročine razsuši in ilovica odpade. Že zdavnaj bi bilo treba vse temeljito popraviti in prizidati spalnico za dečke, toda denarja za material nimamo. Druga dela bi

Polaganje temeljnega kamna za novo misijonsko cerkev.

naš preč. pater sam izvršil, hotentotski dečki bi mu pa pomagali, ker naš pater opravlja tudi najtežja ročna dela, tako da ima roke vse žuljave.

Pred nekaj dnevi je prišla na vse povrh še nova skrb. Vodnjak, iz katerega rabimo vso vodo za misijon, je začel puščati. Voda je slana in je prejedla obod. Treba bo zidati nov vodnjak na drugem prostoru. Misijon pa nima nobenih dohodkov, nobene lehe ali rodovitne plasti zemlje. Tu ne uspeva niti koruza, niti riž, niti krompir, niti najpreprostejše sočivje.

Kako pa domačini?

Tudi oni ne pridelajo kaj prida za živež. Naseljeni so izven misijona. Njih kočje se imenujejo »pontok« in se čredijo druga ob drugi kot velike krtine. Trnja nasade v tla v krogu in ga prepletejo z vejami in travo, pokrijejo pa vse skupaj s pločevino ali pa z žakljevino. Vrat in oken ne poznajo. Vhod v kočjo zakrijejo s kako pločevino. Vhod je tako nizek, da moraš po vseh štirih zlesti skozi; tudi v koči ne moreš stati pokonci. Sredi kočje gori ogenj, ki na njem kuhajo borno hrano, ako imajo sploh kaj kuhati. Res, težko je življenje teh ljudi v tako pustih krajih.

Tudi Hotentotje v hribih niso na boljšem. Nekaj koz in ovc imajo; to je vse. Pa mleka dajejo malo te živalce, ker je paša tako pusta in revna. Časih dobijo nekaj divjega medu ali smole iz robidovja in trnja. Jedo razna zelišča in

korenine. Sem in tja zakoljejo staro ovco ali kozo, in takrat se zopet enkrat do sitega najedo. Na »pojedino« povabijo vso okolico. Naši divjaki žive v lepi slogi in prijateljstvu, drug drugemu pomagajo v potrebi. Da ima le eden kaj, imajo vsi. Potem pa seveda zopet vsi skupno stradajo. Prenesejo pa ti ljudje veliko, so pravi mojstri v stradanju... Teden za tednom trpe lakoto in žejo. S pasom se trdo prepašajo čez želodec, da lakote toliko ne čutijo; potem pa potrpežljivo čakajo boljših časov. »Bogu bodi hvala, živimo pa le,« tako pravijo in so pri vsem tem dobre volje. Kadar so pa le preveč izstradani, pridejo v misijon in pravijo: »My maag is tod = Moj želodec je onemel, čreva so se pobesila.« Kako nam je težko, ko sami nič nimamo, radi bi nasitili te uboge ljudi in jih za silo oblekli. Ko bi dobri ljudje v Evropi mogli videti to silno revščino, gotovo bi vsak dal in pomagal, kolikor bi mogel. Revščina zelo ovira naše misijonsko delo.

In še toliko poganov prebiva v teh puščavah! Pa tudi mnogo kristjanov, ki so sicer krščeni, ni prejelo razen krsta še nobenega drugega zakramenta. Povabili bi jih k pouku v misijon, toda kako jih tu preživljati? Da bi tem ubogim ljudem vsaj nekoliko pomagal, gre naš preč. pater večkrat po ves teden na pot z oslovsko vprego, ker avtomobila nimamo. Mnogo se trudimo, mnogo trpimo, a v teh razmerah misijonsko delo le počasi napreduje. Imamo sicer v misijonu vedno otroke, ki jih poučujemo v verskih resnicah in drugih koristnih stvareh; tudi k delu jih navajamo, toda koliko jih je še na domovih in čakajo sprejema. Res težko se je preživet v južnozahodni Afriki, pri nas pa še prav posebno.

Kristjanov vedno več.

Piše p. Delaunay, Shire.

Potrebovali bi vsaj 100 funtov šterlingov, da bi mogli v Malanje ustanoviti nadaljevalno šolo, ki bi bila neke vrste dodatek k našim vaškim šolam. Teh je sto. V to »višjo« šolo bi hodili tisti, ki bi mislili pozneje kot učitelji ali delavni in izbrani člani Katoliške akcije biti nekaki voditelji svojih sorojakov. Šele potem bi bil zagotovljen trajen uspeh našemu delu; tako pa se je bati, da se najbolj nadarjeni ne bodo izobrazili tako kot bi se mogli. Saj šole nam napolnijo cerkve, kot se je izrazil sam sv. oče v

Iz afriškega misijona: dva majhna in dva velika prvoobhajanca.

nekem nagovoru do ameriških dijakov. Naša župnija je posvečena sv. Tereziji Deteta Jezusa in šteje 7000 kristjanov. Imamo pa osem zunanjih postaj in se po teh vsako nedeljo zbirajo kristjani k skupni molitvi in pouku. Vsako nedeljo obiše en pater posamezne postaje zaporedoma po eno. Tako smo preteklo leto obhajali 70.000 kristjanov in to odraslih, ki jih veže dolžnost velikonočnega svetega obhajila. Vsako leto imamo do tisoč svetih krstov.

Prazna vera v znamenja pri zamorcih.

(Konec.)

V nevarnosti, zlasti v bolezni, jih kličejo na pomoč. Smešno je videti takega človeka, ko pred svojim malikom leži na kolenih in ga sedaj lepo, sedaj pa preteč prosí za pomoč in če mu ne pomaga, potem vstane in vse skupaj vrže skozi okno z vzklikom: »Poberite se, vi ničvredneži, nočem vas imeti, ker mi ne znate nič pomagati. Hočem si preskrbeti boljših zaščitnikov!« Potem hiti k čarovniku ali pa na misijonsko postajo po pomoč.

Nekega dne je prišel k meni zamorec in mi je rekel: »Oče, meni je hudobni duh prišel v želodec! Jaz sem klical na pomoč svoja čarovniška znamenja in še čarovnika zraven, pa vsi skupaj ne znajo hudega duha izgnati iz telesa. Le ti to znaš, ker imaš moč čez vse duhove.« Izprašal sem ga po znakih njegove bolezni in sem dognal, da ima vročico zaradi zaprtja. Dal sem mu močno odvajalno sredstvo in sem mu naročil, naj jutri zopet pride, da pove, kako mu je. Drugi dan je prišel ves vesel, rekoč: »Oče, tvoje znamenje je zmagalo, a treba je bilo hudega boja, ker hudi duh se ni maral umakniti. Izprva se je boril s tvojim duhom, a ga je naposled tvoj duh vrgel ven; potem se je zopet vrnil in se ustavljal toliko časa, da ga je drugič vrgel ven; potem se je vrnil še enkrat in se je hotel ustavljati, pa se je le moral umakniti. Zdaj mi je dobro.« Potem mi je podaril, kakor je navada, petelina, in jaz sem ga povabil, naj pride vsak večer h krščanskemu nauku, da postane kristjan, kar je tudi ubogal.

Resnica je, da je podlaga fetišizma nekaj verskega, da se nahaja ta vraža le na najnižji verski stopnji prvotnih narodov. Toda ni resnica, da bi vera v znamenje bila sploh vera črncev. Nekaj drugega je vera, nekaj dru-

gega je vraža fetišizma. Vera je razmerje človeka do Boga in obratno; zato je v veri objektivni in subjektivni element. Objektivno je vpliv Boga stvarnika in odrešenika na vsakega človeka. Zamorci so pametna bitja kakor mi. Vsak človek je ustvarjen po božji podobi, to se pravi: v svoji pameti ima predstavo neustvarjenega, večnega, neskončnega praporekla Boga. Kakor sonce razširja luč, tako Bog razsvetljuje vsako človeško dušo in ji na svoj način razodeva sebe in svojo postavo. To vedno notranje razodevanje božje je vzrok, da še nikoli in nikjer ni bilo naroda brez vere v Boga. V Afriki govorijo 300 različnih jezikov in vsak jezik ima svoj poseben izraz za najvišje bitje, od katerega vse izhaja. To dejstvo je dokaz, da je res Bog in da vsa zamorska plemena v Boga verujejo. Ako vprašaš zamorca, ali ima svoja »znamenja« za bogove, ti zanika z glavo in pokaže z roko navzgor, rekoč: »Bog je tu zgoraj!«

Subjektivna sestavina vere je sodelovanje človeka z notranjim razsvetljevanjem. Ko se začne vzbujati pamet, tedaj se pojavi pred zavestjo urojena misel na Boga; ta misel se mora potem kot vsaka spoznavna misel razvijati. In to se zgodi s prostim notranjim sodelovanjem pameti in z zunanjo vzgojo. Kjer ni zunanje vzgoje, kakor na pr. pri zamorcih, ostane notranji razvoj na prvotni stopnji. Zato je vera zamorcev: 1. zavest in vera v Boga; 2. slutnja in ponekod živa vera v posmrtno življenje in kot posledica tega vera v dobre in zle duhove; 3. zdrava, narturna postava, da je: umor, prešuštvo, nečistost, kraja, laž, nepokorščina, upor, izdajstvo, jeza, napuh, nevoščljivost, lenoba, pijanost, grozovitost, poškodovanje, goljufija itd. nekaj grdega, kar zasluži kazen. Nekateri rodovi verujejo v posmrtno sodbo in plačilo ali kazen. Po veri Pigmejcev bodo prišli dobri k Bogu, hudobni pa bodo vrženi v ogenj.

Življenje vseh ljudi, naj že bodo kristjani, judje, odpadniki ali pogani, je preizkušnja. Vsakemu je na prosto dano, da vero v Boga ali sprejme ali zavrže; da stori dobro ali hudo. »Bog je pustil človeku prosto odločbo; zato mu je dal svoje zapovedi in postave. Ako boš njegove zapovedi izpolnjeval, te bodo rešile. Človek ima pred seboj življenje in smrt, dobro in hudo (vero in nevero), kar hoče, to se mu bo dalo.« (Sir. 15, 14—18.)

Pri mojih letih se človek podnebjju težko privadi. Zadnje mesece je bilo tukaj zelo mraz in sem dobila hude revmatične bolečine, tako da svojih stanovskih del skoro nisem mogla vršiti. Opravila sem devetdnevnicu k naši afriški materi grofici Ledóchowski; toda nobenega olajšanja nisem čutila. Ko so pa bolečine le hušje postajale, da jih ni bilo moči prenašati, sem začela še eno gorečo devetdnevnicu in klicala: Presveto Sree Jezusovo, pomagaj mi po zaslugah in na priprošnje svoje služabnice Marije Terezije, ako je to Tvoja sveta volja. Tako sem klicala večkrat med dnevom in sem vselej pristavila očenaš. Prvi dan še ni bilo nobene izpremembe; drugi dan je bilo že mnogo bolje, preden je devetdnevnicu minila, so prešle bolečine, le v hrbtenici še nekaj čutim, toda svoje dolžnosti lahko vršim. Ta teden je zopet nastopil mraz in sneg kot v Evropi v najhujši zimi, pa mi ni nič škodovalo.

Misijonska sestra J. M., Južna Afrika.

Pred nekaj dnevi me je mučilo hudo vnetje. Ker zdravnika nerada kličem, sem poskusila z domačimi zdravili; toda nič ni pomagalo. Začela sem opravljati devetdnevnicu v čast Mariji Tereziji Ledóchowski. Pomagalo je. Še preden je bila devetdnevnicu končana, je vnetje izginilo, za kar bodi izrečena božji služabnici najtoplejša zahvala.

M. M., K. E.

Božjo služabnico Marijo Terezijo sem si izvolila za posebno priprošnjico v nebesih in jo kličem v vseh zadevah na pomoč. Snoči mi je zopet pomagala, kakor še vedno. Naj Vam povem, kako je bilo. Trn se mi je zasadil v prst in me je tako bolelo, da sem tekla k sestram v bolnišnico. Tri sestre so se mučile, da mi trn izdero, a ni šlo, zato bi bilo treba prereza. Pa sem rajši šla domov in sem kopala prst v gorki vodi. Ni minilo četrte ure, pa sem trn sama izdrla.

T. Š. v D.

V neki težavni zadevi z mojimi najbližnjimi sorodniki sem dve leti vsak dan klical na pomoč božjo služabnico Marijo Terezijo Ledóchowsko in sem obljubil, ako bom uslišan, da bom dal za eno sveto mašo in stvar objavil. Zdaj se je zadeva srečno iztekla, plačal sem

tri svete maše v zahvalo in objavljam to uslišanje s prisrčno hvaležnostjo do pokojne ustanoviteljice.
M. N. O.

Služabnici božji Mariji Tereziji se iskreno zahvaljujejo za prežete dobrote in milosti: P. S., Radeče, za uslišano prošnjo in se še nadalje priporoča. — Leja Lapornik, Rakek, se zahvali za pomoč pri učenju in se še priporoča v drugih zadevah. — M. N., Koseze, za uslišano prošnjo. — V. A. J., Konjice, se zahvali »mamiči zamorčkov« za uslišanje v važni zadevi in se še priporoča. — Anica Butara, za dobljeno zdravje dveh oseb in se še priporoča. — J. R., Loke, za uslišano prošnjo in se še priporoča za pomoč hčerki. — A. Cerar, za uslišano prošnjo in se še priporoča. — N. P. Cirkovce, se zahvali za pomoč v hudi bolezni in vrnjeno zdravje ljubemu sinčku. — M. P., Koprivnik, za uslišano prošnjo. — Marija Hertič, za dobro izvršen izpit. — N. B., Tržič, za dobljeno pomoč v družinskih razmerah. — M. D., Ladja, za uslišano prošnjo. — M. M., Logatec, za več uslišanih prošenj in se še dalje priporoča za zdravje in v dober namen. — L. L., Radenci, za čudežno uslišano prošnjo pred petimi leti in pošilja obljubljen dar. — F. F., za uslišanje v neki zadevi. — F. B., Mokronog, za dobljeno ljubo zdravje. — Kralj Marija, Dobropolje, za dobljeno ljubo zdravje. — I. V., Dobropolje, za skoraj čudežno ozdravljenje in se ji še priporoča. — N. N., tisočera zahvala »mamiči zamorčkov« za dobljeno uslišanje, priporočam se ji še nadalje v raznih zadevah. — M. Blažič, za dobljeno pomoč v neki zadevi.

Sem nahajal se v bridkosti,
Da se me obup lotil;
Pa Mariji Ledóchowski
Sem zaupno se zročil.

Ona me je varovala,
Nje pomoč je blizu b'la;
Nje priprošnja je izdala,
Da sem rešen bil iz zla.

Ko sovražnik krut me stiskal,
Da me pahne v propast,
Sem pri njej pomoči iskal,
Strla zlobe je oblast.

Res že vrsto let dolgujem,
Njej zahvalo za pomoč;
Zdaj tem trdneje spričujem,
Nje priprošnje vel'ko moč.

Kadar človek si v težavi,
Njej zaupno se zročuj;
Pa zamorčkov ne pozabi,
In le rad za nje daruj.

F. K. S. R.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo:
G. T., Vrhnika, za dober izpit. — Mr. Weithauser, za zdravje. — P. N., Sv. Jurij ob Š., za ljubo zdravje. — A. A. Travnik, za zdravje. — E. P., Ribnica, za pomoč v važnih družinskih zadevah. — F. K., Dol, v zelo zamotanih važnih zadevah. — P. in J. R., Maribor, za ljubo zdravje možu. — A. N., Sobota, v neki zelo težki zadevi.

POPOLNI ODPUSTEK

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

Dne 30. novembra: sv. Andrej, apostol.

Vpišite sebe in svoje drage žive in mrtve v

„Mašno zvezo“

Članarina za vsako osebo znaša (enkrat za vselej) 5 din
ali 2 liri.

Za člane »MAŠNE ZVEZE« se bere

vsako leto 300 svetih maš,

v življenju in tudi po smrti.

Prispevki pridejo v pomoč najrevnejšim
afriškim misijonom.

Člani dobijo sprejemno podobico.

Članarino in imena članov pošljite na naslov:

Družba sv. Petra Klaverja

za afriške misijone in oprostitev sužnjev

Ljubljana, Metelkova 1

Priporočamo:

Skrivnostna sveta noč. Mešane vloge	Din 7.—
Nezadovoljni Jezušček. Božična	„ 4.—
Jezus, ljubitelj malih. Za prvoobhajance	„ 4.—
Tam daleč za morjem. Za dečke	„ 3.—
Misijonar. Moške vloge	„ 3.50
Naprednjak ob Kongu. Moške vloge	„ 3.—
Klic božji. Ženske vloge	„ 3.—
Afindra, zamorska deklica. Ženske vloge	„ 3.—
Lakota v črni deželi. Ženske vloge	„ 2.50
Male pomožne misijonarke. Božična	„ 2.50
Iz volka jagnje. Moške vloge	„ 2.—
Umijmo zamorčka. Za deklice ali dečke	„ 1.—
Naredimo zamorčka. Ljubka igra za otroke	„ 1.—
Peter, mali misijonar. Povest	„ 2.—
Francek zbiratelj. Povest	„ 1.50
Povest o znameniti Marički. Povest	„ 1.—
Maričina grlica. Povest	„ 1.—
Škapulir sužnja. Povest	„ 1.—
Sveti Peter Klaver. Življenjepis	„ 1.50
Poklic pomožne misijonarke za Afriko	„ 4.—
Zamorček. Vezani letniki	„ 12.—
Odmev iz Afrike. Vezani letniki	„ 15.—

(Poštnina posebej.)

Molitvice in podobe:

Devetdnevnic v čast presv. Srcu Jezusovemu	Din 1.—
»Blagoslovil bom domove«, Duhovni šopek cvetic	„ —.50
Litanije Marije Matere dobrega sveta	„ —.50
Litanije sv. Jožefa	„ —.50
Litanije sv. Petra Klaverja	„ —.50
Litanije sv. Male Terezije	„ —.50
Podobica sv. Petra Klaverja	„ —.25
Podobica Marije Matere dobrega sveta	„ —.25
Sčit presv. Srca Jezusovega. Na karton, barvan	„ 2.50
Podoba presv. Srca Jezusovega. Velikost 25×37 cm	„ 7.—
Podoba presv. Srca Jezusovega. Velikost 37×50 cm	„ 12.—

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.

